

## **Bertine Brookhuis**

### **Zeg ja, Lise**

Welkom in mijn persoonlijke hel: een Frans restaurant op stand dat serveert waarvoor de chef in de stemming is. Als ik ergens niet thuishoor, is het in een etablissement waar een glas wijn duurder is dan mijn wekelijkse boodschappen. En toch zit ik hier, op een witleren stoel, te kijken naar een glazig kunstwerkje dat eetbaar zou moeten zijn. Met grote dank aan het mantra van mijn mindsetmentrix:

*Zeg ja, Lise. Het leven begint waar jouw controle eindigt.*

We vieren de verjaardag van Leo, mama's nieuwste man. Mama draagt een glitterjurk met een te optimistisch decolleté en giechelt om alles wat Leo zegt alsof ze zestien is en net haar eerste verkering heeft. In werkelijkheid is ze 67 en is ze sinds een paar maanden getrouwd met echtgenoot nummer vier. Hij is jarig ... en charmant ... en een wijnkenner ... en een kunstliefhebber ... en weet alles van Franse kazen die ruiken alsof ze illegaal zouden moeten zijn. Zo'n man van wie je verwacht dat hij zich met gemak door een menukaart in het Latijn worstelt. De nieuwste aanwinst in mama's vitrinekast vol relaties – en, God vergeef me, belachelijk aantrekkelijk.

'Nog steeds vegetariër?' vraagt hij met dat halve lachje waarvan de vlinders in mijn buik wakker schrikken en het bloed zich met grote snelheid een weg baant naar mijn gezicht.

'Flexitarisch,' mompel ik. 'Afhankelijk van het morele gewicht van het dier.' Hij lacht. Oprecht. Mijn maag trekt samen. Ik glimlach alsof ik weet dat ik iets grappigs heb gezegd en neem een slok water.

Naast mij fluistert mijn zusje Marleen: 'Er zit iets op je wang.'

Ik veeg.

Ze grijnst. 'Nee, daar. Nee, daar. Nog steeds niet. Ach laat ook maar. Die rode gloed krijg je voorlopig niet weg.' Ze kijkt er veelbetekenend bij.

Leo heft zijn glas. 'Op het leven,' proost hij, 'en op de vrouw die me laat vergeten hoe oud ik vandaag ben geworden.'

Wanneer hij zijn proostblik op mij richt, hef ik mijn glas ook, iets te enthousiast. Rode wijn spettert genadeloos op mijn gebrokenwitte topje. Natuurlijk. 'Op het leven,' prevel ik, terwijl ik met mijn servet de rode spatten te lijf wil gaan.

'Wacht', waarschuwt Leo. 'Niet wrijven.'

Ik breng mijn hand omlaag. Leo schiet toe met de zoutmaler. Voordat ik beseft wat er gebeurt, voel ik het zoutkorrels regenen op mijn buste. Ik stik bijna in mijn eigen adem. Marleen trekt een wenkbrauw op. Haar vriend Bart camoufleert een grinnik met een snuivend genies.

Mama lacht. 'Je had mij moeten zien stuntelen toen ik Leo net leerde kennen', zegt ze. 'Ik gooide per ongeluk een halve cappuccino over zijn witte overhemd.'

'En ik vond haar desondanks adembenemend,' vleit Leo, terwijl hij het zout van mijn topje dept met de achterkant van zijn servet. 'Nog steeds trouwens.'

Iedereen zegt: 'Aaaaaaaah.' Iedereen, behalve ik. Ik zeg niets. Ik probeer te verdwijnen. Misschien kan Leo een truc doen met zijn servet waardoor ik oplos in het niets.

‘Bedankt voor het redden van mijn topje, Leo’, zeg ik wanneer het gewenste wonder overduidelijk heeft besloten zich niet te voltrekken. ‘Ik ga mezelf even ontzouten.’

Ik staar in de menshoge spiegel. Mijn topje vertoont een interessante combinatie van vlekken, zoutkorrels en natte vegen. ‘Doe eens normaal,’ fluister ik tegen mijn spiegelbeeld. ‘Zo leuk is hij nou ook weer niet.’ Spiegel-Lise trekt een wenkbrauw op.

De deur gaat open. Marleen. Uiteraard. Ze leunt tegen het wastafelmeubel, kijkt me onderzoekend aan. Haar armen over elkaar. Ik draai me om.

‘Zeg maar niets.’

Ze grijnst. ‘Wat zou ik moeten zeggen? Dat je straalt als een discobal zodra Leo naar je kijkt?’

‘Marleen...’

Ze zucht. ‘Lise. Kom op. Iedereen ziet het. Behalve mama, die is veel te druk met haar eigen romantische gevoelens.’

Ik zak op het bankje naast de wastafel. ‘Ik draai helemaal door. Dit kan toch niet.’

We lachen. Heel even.

Dan zegt ze zachter: ‘Maar hij kijkt ook naar jou, hè?’

Ik knik. ‘Ik weet het.’

‘Gatver’, ze geeft me een por.

Wanneer ik terugkom, wordt het hoofdgerecht opgediend. De ober zet me een bord voor met een opnieuw uitermate bijzonder ogend gerecht.

‘Ik heb de chef gevraagd rekening te houden met je principiële inslag,’ zegt Leo.

‘Wat attent,’ mompel ik.

‘Het is courgette met lavendelschuim en linzencrumble,’ zingt mama. ‘Ziet er feestelijk uit, vind je niet?’

Het ziet eruit als de inhoud van een pot eenhoornslijm met courgettepiramidetjes,

afgemaakt met culinair ogende takjes verse kruiden. Aarzelend pak ik mijn bestek.

Leo snijdt zijn vlees in perfecte, meditatieve repen. Hij heeft grote handen. Precieze vingers.

*Stop daarmee*, gebied ik mezelf.

Hij legt zijn vork neer, veegt zijn mondhoeken met zijn servet en kijkt me aan. ‘Smaakt het?’

‘Ik weet het nog niet.’

‘Toe, lieverd,’ probeert mama. ‘Neem een hapje.’

Top. Vier gezichten kijken me afwachtend aan. *Zeg ja, Lise. Het leven begint waar jouw controle eindigt.* Ik prik in een courgettepiramidetje, haal het door het crumbleschuim en breng het naar mijn mond. ‘Heerlijk!’, zeg ik, tot mijn eigen verbazing volledig naar waarheid. Leo en mama kijken elkaar aan en glimlachen opgelucht. Marleen en Bart kijken me aan met beteuterde blikken.

Dan zegt mama: ‘Je zou het niet zeggen, maar Lise was vroeger doodsbang voor aandacht. Zodra iemand naar haar keek, rende ze weg.’

‘Waarom ben ik daar ooit mee gestopt?’ mompel ik. ‘Misschien moet ik het weer invoeren.’

Leo werpt me een minzame glimlach toe. ‘Nee, Lise,’ zegt hij. ‘Soms is gezien worden precies wat je nodig hebt.’

Mijn hart slaat over. Mijn vork blijft halverwege mijn mond hangen. Een courgettepiramide stort in de schuimend kruimelige lavendellinzenzee. Ik open mijn mond om niets te zeggen.

‘Zeker nu je een vriend hebt,’ schiet Marleen me opgewekt te hulp.

‘Vriend?’ vraagt mama.

‘Eeh ... ja, een vriend,’ mompel ik. Het klinkt een beetje vragend.

‘En heeft die vriend ook een naam?’ Leo leunt nieuwsgierig naar voren.

‘Matteo,’ verzin ik sneller dan ik voor mogelijk had gehouden.

‘Matteo?’ zegt Leo.

‘Italiaan,’ knik ik.

‘Je hebt een Italiaanse vriend?’ vraagt mama nu echt verbaasd.

‘Had je mam dat nog niet verteld?’ vraagt Marleen engelachtig.

‘Nee,’ antwoord ik langzaam. ‘Het is allemaal nog pril. Heel pril.’

‘Wat doet-ie?’ vraagt Bart.

‘Hij... hij werkt met truffels.’ Hoe kom ik erop?

‘Truffels?’ herhaalt mama.

‘Truffeltraining. Voor honden. ‘Ik houd niet op. ‘In Piëmont.’

Leo fronst. ‘Interessant. Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?’

‘O ... eeh ...’ Mijn brein draait op volle toeren. ‘Tijdens een workshop. Geurbeleving bij werkhonden. Voor mijn scriptie.’

‘Scriptie?’ vraagt mama. ‘Je bent al jaren afgestudeerd.’

‘Bijscholing,’ zeg ik snel. ‘Via Zoom. Lang verhaal.’

‘En hij heet dus Matteo?’ vraagt Leo.

‘Matteo. Giuseppe. Voluit.’ Probeer ik Leo nou te imponeren?

‘Natuurlijk,’ smaalt Bart.

Ik wil dat het dessert komt. Of de rekening. Of de Apocalyps.

Mama tikt met haar nagels tegen haar glas. ‘En wanneer gaan wij hem ontmoeten?’

‘Ooit,’ zeg ik. ‘Later. Als hij ... minder druk is.’

‘Met truffels?’ vraagt Bart.

‘Met truffeltraining,’ verbeter ik, tot mijn eigen afschuw.

Mijn moeder glimlacht zuinig.

Ik voel dat ik op het randje sta. Van instorten, van ontkennen of van opscheppen over een verzonnen hobby van Matteo Giuseppe. Iets met olijfolie of balsamico of lavendellinzenkruimelschuim.

En dan komt Marleen met een nieuwe reddingspoging: ‘Zullen we het nu maar laten gaan. Mam, je weet toch hoe gevoelig Lise is als het gaat om Italiaanse mannen. Sinds die zomer in Umbrië.’

Mijn brein schiet aan. Marleen bedoelt het vast goed, maar wat moet ik nu weer verzinnen over een Italiaanse man in Umbrië. Balsamico ... wat weet ik over balsamico?

‘Welke zomer in Umbrië?’ vraagt mama.

Daar gaan we weer. ‘Eeh, ...’

‘Lang verhaal,’ onderbreekt Marleen mijn aarzelende aanloop terwijl ze me een snelle blik toewerpt die zowel een waarschuwing als een grijns kan zijn.

‘Heel lang verhaal,’ knik ik.

De ober presenteert precies op tijd het dessert. Een mousse van iets ondefinieerbaars met bladgoud en een framboos die eruitziet alsof hij in therapie is.

‘Nou, nou, nou. Dat ziet er werkelijk prachtig uit,’ zegt mama.

‘Net als jij,’ zegt Leo. Hij kijkt mama aan en daarna – heel kort – mij.

Mama straalt.

Ik gloei en besluit me te concentreren op het dessert. Gedecideerd tik ik met mijn mesje tegen het bladgoud. Na een tweede, iets hardere tik komen er barsten in. Dan richt ik mijn vork op de framboos. Met een zelfverzekerde prik en een trefzekere hap maak ik een einde aan haar lijden. De mousse glijdt – ontdaan van het bladgoud – verrassend gemakkelijk naar binnen.

Mama’s klaterende lach maakt een abrupt einde aan de moussemystiek. Ik heb geen idee wat er zo grappig is en kijk Marleen vragend aan. Die trekt haar schouders op. Ik ontspan. Alle borden zijn zo goed als leeg. Deze marteling is bijna ten einde. Leo heeft als enige de garnering soldaat gemaakt. Interessant. Ik pak een van de takjes van mijn bord, bestudeer het en ruik er even aan. Misschien vormen ze wel het *piece de la resistance* van dit dessert en is Leo de enige met genoeg culinaire diepgang die dit op waarde weet te schatten.

‘Probeer het maar,’ zegt Leo, terwijl hij mijn blik gevangen houdt met de zijne.

‘Datgene wat je negeert zorgt vaak voor de grootste onthullingen.’

Ik voel mijn wangen warmer worden en kijk weer naar het takje. Leo kijkt naar mij. Marleen kijkt naar ons. Niemand zegt iets.

‘Niet doen,’ doorbreekt Bart de ongemakkelijke stilte. ‘Dat is wilde mierik, daar krijg je visioenen van.’

‘Echt?’ vraag ik, een beetje van mijn *à propos* en dankbaar voor de afleiding.

‘Zeker,’ knikt hij bloedserieus. ‘Leo is de enige die van die takjes geproefd heeft en nu begint hij uit het niets te oreren over grootse onthullingen die schuilen in dingen die je negeert.’

Mijn moeders lach is veranderd van klaterend in schallend. Leo legt bemoedigend een hand op haar arm en vraagt om de rekening.

Bij de garderobe houdt Leo mijn jas voor me op. Ik aanvaard zijn geste. Zijn handen blijven net iets te lang op mijn schouders rusten.

‘Dank je,’ zeg ik. Ik draai me om. Hij buigt zich naar voren. Met afgrijzen en tegelijkertijd vol hoop zie ik zijn mond dichterbij komen. Alles gebeurt in slow motion. Ik weet wat ik wil doen en ik weet wat ik moet doen. Ik kies voor wat ik moet doen en wend mijn hoofd net op tijd af. Zijn lippen raken mijn slaap. Heel even.

‘Tot gauw, Lise,’ fluistert hij.

*Zeg ja, Lise. Het leven begint waar jouw controle eindigt.*

© Bertine Brookhuis, september 2025

Ik ben bijna twee keer 25 jaar. Ik wil al schrijfster worden sinds ik kon lezen en sommige mensen vinden dat ik dat al ben. Ik vind van niet. Ja, ik verdien mijn geld met het

ondersteunen van technische bedrijven bij het inschrijven op aanbestedingen, al zou ik het liefst op een andere manier lucratief zijn. Ik ben al jaren bezig met een roman, maar daar zit voor de zoveelste keer de klad in. In de hoop op nieuwe inspiratie deed ik mee aan deze schrijfwedstrijd. En hoera ... Met de feedback op dit verhaal heb ik voorlopig voldoende moed om me opnieuw aan mijn roman te zetten. Waarvoor mijn grote dank!